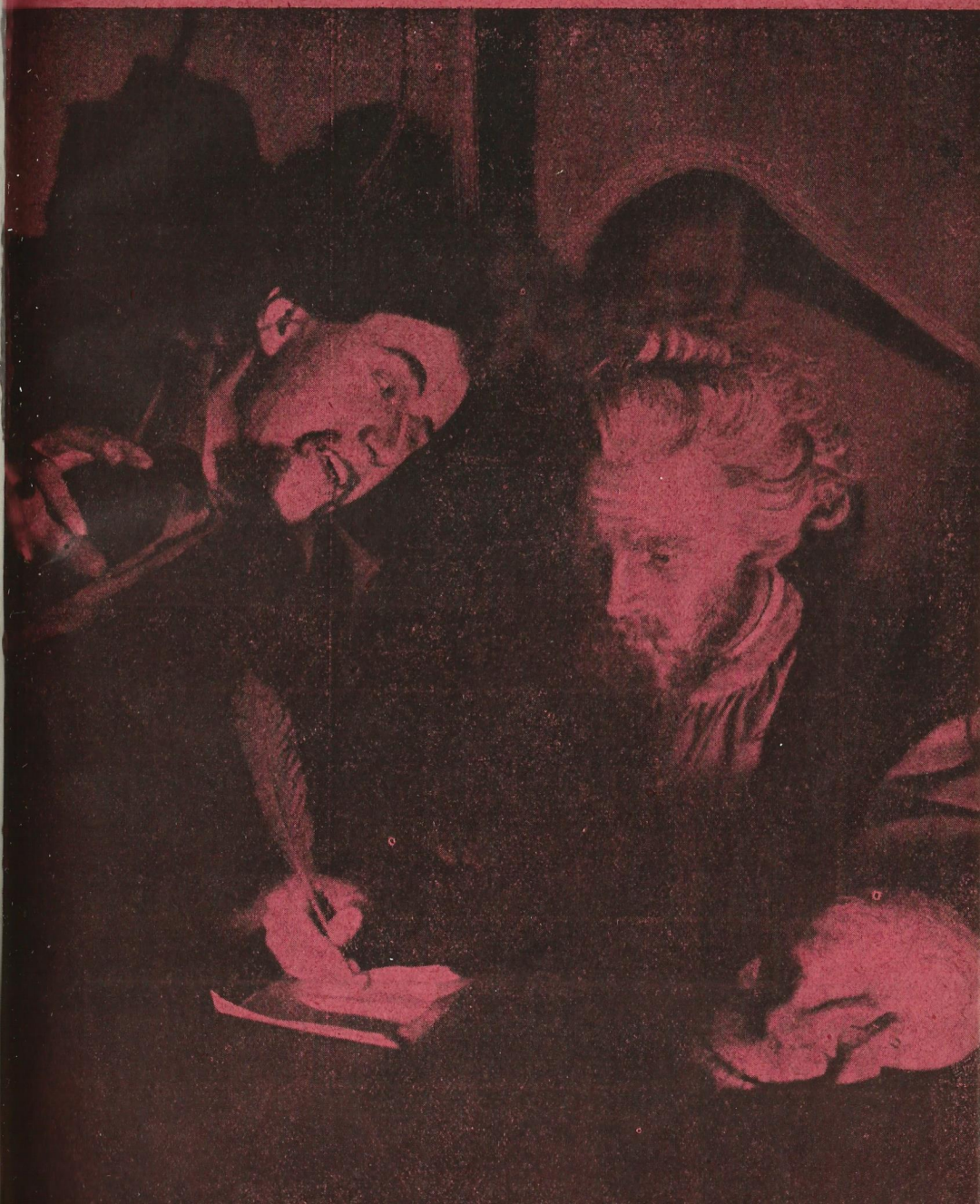

DRAMATICKÉ STUDIO „ČIN“ V PRAZE

**Nahoře Miroslav Bílek a Rudolf Knapp jako Faust a Wagner
v 2. obraze dramatu.**

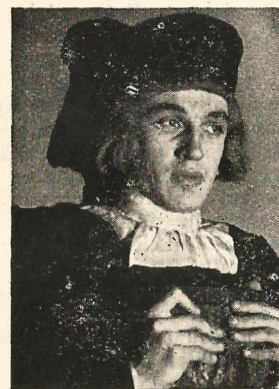
foto Truneček

„Faust“ v zrcadle kritik

Všichni hrající členové tohoto ochotnického souboru si zřejmě byli vědomi tíže předevzatého úkolu. Jejich odpovědnost se projevila cudností a vkusem inscenace. Uměli role nazpaměť. Přednášeli verše úsilovně podle jejich smyslu. Mluvili čistě. Jejich představení mělo deklamační úroveň. To jsou ctnosti Papežovy ochotnické inscenace této velebázně.

Sám Děda Papež, ze všech mající nejbliž k živé bytosti »ducha, jenž popírá«, ponechává ovšem mimo svůj pečlivý výkon (s pěkným rytmem přednesu) ironickou tvář dáblské negace Mefistofelovy a ostatní daleko za ním míjejí své postavy, protože mučivá dychtivost po poznání starého i žhavé erotické toužení mladého Fausta zůstane z dosahu pozorné recitace Miroslava Bílka a ovšem i úhledná Markéta Líby Zelenkové se pohybuje v klidném okruhu čistotné naivity, vzdálena závratnosti citové propasti; v menších rolích vhodně představuje Malý jelimánkovského žáka a Knapp tuhleho knihomola ve Wagnerovi. Masky i kostymy byly dobré. Režijní i scénické řešení Papežovo účelné a obratné, zvláště při omezených možnostech.

A. M. Brousil, VENKOV.

Zdeněk MALÝ
(žák)

Dagmar NEUMANNOVÁ
(Marta)

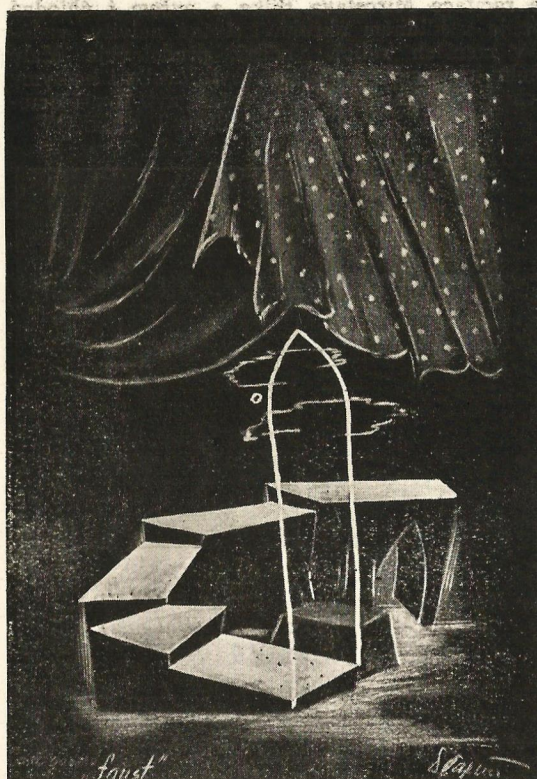
Miloš VÁVRA
(Valentin)
foto Truneček

Divadlo herců z libosti. ...inscenace klasického rozměrného díla, zmáhající herecky, režijně i výtvarně za tíživých podmínek složitost dramatické básně, ukazuje spíše ctižádostivé sebevědomí než cílevědomí. Řekněme si hned, že vypnulo se k výkonům neobyčejně zdařilým v mezích daných možností. Bez napovědy, zpaměti procházel soubor dvacetí obrazy, pro něž režie a výprava D. Papeže našle jednoduchý rámec, doplňovaný jednotlivostmi k vystižení dramatického vypětí i básnického okouzlení. Důraz na prostotu, na lidové až průzračnosti vedl již výběr ze staršího i nového překladu, ovšem mnohde na úkor stylové čistoty. Projevovalo se to nejpatrněji v Papežově podání Mefista. S podivným hlasovým nasazením vyzníval i odpudlivě a nesrozumitelně, byť až s bravurní jistotou vedl jeho živelnost. Bylo by jí více zapotřebí Faustovi M. Bílka, jenž výraznou tvář starce vyměnil za mladistvou svěžest, jako by zakřiknutou i v prudkosti i v něze, jejíž premiérou obdařila svou Markétu L. Zelenkovou. Ponechala jí prostotu i její libeznost, ale nedosahovala plné přesvědčivosti její vroucnosti. — Představení bylo zasloužené sledováno s pozorností zcela naplněným hledištěm a právem odmě-

něno jeho upřímným uznáním tohoto v celku odpovědně a příkladně svědomitě vypracovaného projevu výpovědi divadla herců z libosti. ej, Národní Politika.

Skupina »ČIN«, řízená D. Papežem, si zřejmě uvědomila smělost pomýšlení na geniální Goethovo dílo. Podstoupila zápas s básnickým slovem a překvapila dobrou přípravou. Všichni herci ovládali obtížný, filosoficky hluboký i poeticky vzletný text. Na herecké i technické provedení šli s elánem, posíleným přesvědčením, že »Faust by neměl být jen doménou velkých divadel«. Chtěli asi projít krutou zkoušku. Získali uznání, nikoli výsměch. Dokázali, že výzráli k vážnějším úkolům. Nejlépe obstál D. Papež jako kohoutovsky laděný Mefistofeles a pak Z. Malý jako žák. Part Fausta se dobře naučil M. Bílek, Markétu hrála L. Zelenková.

A. F. Šulc, A-Zet.

fotoarchiv »Činu«
Návrh simultanní scény Dědy Papeže
pro Goethého dramatickou báseň »FAUST«

Možno říci, že se »ČIN« tohoto zatěžkávacího úkolu zhostil se ctí. Herci měli své role zažity a ovládali je tak, že se mohli soustředit i na osobitě podání, jež mělo několik divadelně účinných míst. Fausta, kterého hrál Miroslav Bílek, jsme tu viděli poněkud pasivního, málo osudového a příliš nerozhodného, líbezná byla prostá Markéta L. Zelenkové, dobré B. Andresková a D. Neumannová jako Marta a Liza. V Mefistofelovi rozehrál své herecké finesy D. Papež. V., Národní Práce.

Kdo pochybovačně očekával, že ochotníci z »ČINU« zklamou, zmýlil se. Nezklamali, splnili, co slibovali. Nejvíce se uplatnil Děda Papež a to skutečně úspěšně hned trojnásobně: jako představitel Mefista, jako režisér a jako autor výpravy. Na hereckém podání Mefista se ovšem obráží vzor Eduarda Kohouta, ale nikoliv ke škodě vlastního podání, jež bylo osobitě procítěné. Herecky znamenitě vytvořila Markétka Liba Zelenková, která opravdu prožívala její duševní boje. Ostatní také měli své úlohy dobře nastudované, ale nestačili na ně plně. Plynulá režie spolu s barevně vkusnou výpravou a dobře uplatňované osvětlení úspěšně překonávaly nedostatky malého jeviště bez technického zařízení. Dobrá byla kostymní výprava J. Bělské a dobře působil i hudební doprovod R. Knappa. Hlediště ocenilo snahu herců uznáním. »ČIN« a jeho vedoucí skutečně uznání zasluhují, ale věříme, že nebudou přepínat své síly a využijí jich k činnosti, která bude úměrná poslání ochotnického divadelního studia: hlavně přinášeti v novém podání nové věci nových autorů. jkj., Národní Střed.

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Děda Papež

„Čin“
v Praze

5 let láskou a prací...

J. W. VON GOETHE

FAUST

Dramatická báseň o prologu a 17 scénách v pěti jednáních. - Režie a výprava Děda PAPEŽ. — Scénická hudba Rudolf Knapp. — Kostýmy podle návrhů Jitky Bělské provedl Jan Svátek. — Masky Jaroslav Čermák.

O S O B Y :

Faust	Miroslav Bílek
Wagner	Štěpán Skalský
Žák	Zdeněk Malý
Valentin	Miloš Vávra
Mefistofeles	Děda Papež
Markéta	Liba Zelenková
Marta	Dagmar Neumannová
Liza	Věra Opatrná

Chór

Obrazy: Prolog. — 1. Noc. — 2. Za branou. — 3. Studovna. — 4. Studovna. — 5. Ulice. — 6. Večer. — 7. Procházka. — 8. U sousedky. — 9. Martina zahrada. — 10. Les a sluj. — 11. Markétčina světnice. — 12. Martina zahrada. — 13. U kašny - městský val. — 14. Ulice před Markétčinými dveřmi. — 15. Chrám. — 16. Ponurý den - pole. — 17. Žalář.

Přestávky po 4., 8., 12. a 15. obraze.

Připravujeme: Edvard Čeněk ZAHADA V CIMBURÍ

Režie Děda Papež • Poprvé 16. června 1943

foto Truneček

Liba ZELENKOVÁ jako Markéta
v dramatické básni Goethově

(Rozhovor s herečkou)

Opravdu, vidíte, je to jedna z těch málo rolí, po kterých herečka touží a jimiž může dokonale naplnit svůj život, nebo aspoň jeden z jeho úseků. Kolikrát jsem se zamyslel nad takovou touhou herečky, kolikrát jsem si přál prohlédnout její nitro, naplněné touhou nevysslovnou — dostat se k práci v dramatu — dostat se k vysněné, nebo vytoužené úloze. A myslím, že právě Markéta mezi ně patří, není-li pravda?

Patří. A plným právem. Vmyslete se se mnou do její duše, pojdte se mnou do její světničky, přiblížte se se mnou jejímu srdci.

Cistota, dýchající mládím, půvabem a láskou ke všemu, radostí ze světla a života, věčným dětstvím, které propuká v lásku teprve po čase, teprve tehdy, když na ně zaútočí surový hlas Osudu, teprve tehdy, když přichází neznámý chodec, zastavující se na své pouti životem u každé květině, ne aby k ní přivoněl, ale aby ji utrl, chvíli se jí radoval, ale po čase, vyplývav svou touhu, aby ji odhodil do prachu, do bláta nebo do konce ušlápl její uvádající

krásu, zemdlený stonek, zvadlé lístečky. Vstoupí. jsem také do Markétčiny světničky, potají, tiše a neviděn, abych mohl pochopit, proč je možno tolik milovat a tolik obětovat — pro jedinou lásku, pro jedinou bolest, pro jednu jedinou touhu. Proč jsi, Markéto, milovala, proč jsi tolik obětovala? Nenacházím odpovědi, myslím si, že odpověď neexistuje vůbec. Osud je příliš krutý a nelítostný, Osud je však i spravedlivý a dobrý. K tobě, Markétko, stavil se od počátku nepříznivě. Proč?

— — —
»Po tom všem přemýšlení nezbyvá, než abych se zeptal přímo. Je role Markétky aktivní, nebo pasivní, svedla ona, nebo byla svedena, stala se jen běhoun, nebo byla světící«?

»Herečka v ní vidí světici. Ano, jen a jen světici. Proto miluje roli Markéty, proto po ní touží, proto jí naplňuje kus svého hereckého života, proto do ní vkládá kus sebe, svého vlastního JÁ. Souhlasíte?«

»Takovému přiznání nemohu, než věřit, věřit slepě a oddaně. Je to skoro zpo-
vědní tajemství, je to skoro otevření srdce, možnost nahlédnouti do nitra, do duše,
hluboko, hluboko do duše.

A je možno nevěřit, že Markéta byla svedena, anebo ona že svedla svého miláčka?«

— — —
»Svede žena, i když je dítětem. Osud jí v tom napomáhá. Vlastně ne Osud, ale Bůh. Ten jí dal krásu, i tu dětskou krásu, ten jí dal touhu, i touhu dítěte, ten jí dal lásku, třebaš byla láskou nejprve nevinnou a nepochopenou jinak, než že byla dobrá a krásná a čistá. On chtěl, aby se líbila, On si přál, aby se její život naplnil dříve, než dospěla. Jeho vůli sešla s cesty ctnosti. Nezapomente, co bylo již jednou řečeno. Markéta je světice. Nesmíme ji špinit, i když jí dáváme vinu. Konečně, stojí psáno: Za vinu trest. A věřte, že svého trestu došla.«

— — —
»Ano, ale po trestu přišlo vykoupení?«

— — —
»I to je nutné, i to je božské. Markéta žila, milovala, zhřešila, ne svou vinou, ale svým Osudem, musila být potrestána. A nebyl-li její trest zcela spravedlivý, přišlo i vykoupení. I to se stává.«

— — —
»A vykoupení pro herečku?«

— — —
»Není nikdy ukončením dramatu. Nikdy není konec kouzelných ramp, jejich šero, tma. Vykoupení pro herečku budiž stejné, jako pro naši Markétu. Musí jít svou cestou. Nesmí se ohlížeti na nic, na nikoho. Její cíl je před ní, za ní je tma a noc. Před ní se rozkládá život, ten nejbohatší, nejkrásnější. Může se dopustit hříchu, může být sobeckou, musí jí být, ale nikdy se nesmí zastavit na své cestě. Nesmí. Za všechny její hříchy dojde i s dostatek trestů, snad mi rozumíte. Ale nakonec přijde vykoupení. Spočívá v naplnění života, který se skončí krásnou smrtí. Spokojenou, klidnou a radostnou, protože život byl bohatý, byl váš. — Tím přišlo vykoupení. Vidíte tu souvislost s Markétou?«

— — —
»Vidím ji docela jasně. Teď také jasně chápu, proč herečka může po úloze Markéty toužit, proč pro ni může mnoho znamenat. Děkuji za těch pár slov.«

— — —
Kéž dnešní Markéta žije bohatý a krásný život. Třebaš v bolesti svých slov:
Můj klid ten tam,
mé srdce je mdlé,
už nedojdu míru;
už nikdy ne...

Má drahá Markétko, děkuji...

Děda Papež.

DROBNOSTI

Studio »ČIN« vykonalo další zájezd na Mělník, kde sehrálo 10. a 11. dubna Hudecova SMRTIHLAVA spolu s Tkadlecovou ASAGAO a Papežovu ZPOVĚĎ BÁSNÍKA. V »Asagau« hrál roli Komazavy opět Děda Papež, Ivashira Josef Janoušek, Sekisuke Otakar Skalský. V Papežově »Zpovědi« vytvořil postavu prefekta Otakara Skalský, matku Daša Faustusová a Marcela Š. Skalský, Tristana B. Kučera. Hrání bylo ve prospěch Učňovských Besidek v Mělnice a Mšeně.

Jako další premiéru studuje režisér Zdeněk Malý Svobodovo pirandellovské drama ZAHOZENÝ NUŽ, které uvede poprvé na scéně Otakara Skalského v sobotu 22. května. Čtyři postavy hry vytvoří Dagmar Neumannová, která bude při reprisách střídána Bohumilou Šešinovou, Děda Papež, Josef Janoušek a Miroslav Macháček, alternující s Jaroslavem Šindlarem.

Divadelní a filmové kostýmy jen od

JANA SVÁTKA

Praha I., Perštýn 18, Husova 4. Tel. 35770

Malby pokojů provádí firma

J. SLABIHOUEK

Praha XII., Höflerova 3. Telefon 513-16

Dobré šaty od krejčího

Josefa Průdka,

Praha XII., Schwerinova 22

Telefon 395-91

Fotoamatérům dobře poradí a jejich snímky vypracuje

fotograf **TRUNEČEK**

VINOHRADY, Mnichovská 56, tel. 287-33

Tiskopisy všeho druhu zhotoví Vám knihtiskárna

ANTONÍN STROJIL

Praha XIII.-Vršovice, Kodaňská tř. 11.

TELEFON 561-86

KLOBOUKY

HRABĚ

VINOHRADY